

Arrest

nr. 278 396 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SCHMITT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HACKERT, die *loco* advocaat A. SCHMITT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De bestreden beslissing luidt als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

Naam: A.

Voornaam: C. R.

Geboortedatum: 29.07.1983

Geboorteplaats: Paramaribo

Nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming-deelname, en aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor betrokkene op 24.11.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene kreeg op 18.09.2019 een inreisverbod van 3 jaar. Deze beslissing werd hem op 18.09.2019 ter kennis gebracht, doch weigerde hij deze te tekenen.

Artikel 74/13

Betrokkene vulde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht in op 28.01.2022. Hij verklaarde sinds 07.07.2018 in het Rijk te verblijven. Hij verklaarde hier een broer te hebben "C. S.". Er werd een zekere S. C. R. teruggevonden met nationaliteit Suriname. Deze persoon blijkt echter in België niet langer over een verblijfsrecht te beschikken. Zijn moeder zou in Nederland wonen.

Hij verklaarde een vriendin N.R. (*) van Nederlandse nationaliteit en een zoon C. G. (°01.02.2003) te hebben in België. Uit het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dd. 15.10.2021 blijkt dat de betrokkene één kind in België heeft, genaamd C. G. (° 01.02.2003) die in België verblijft bij zijn moeder en ex-partner van de betrokkene, M. G.. Hij zou ook twee kinderen hebben in Suriname volgens dit document.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Suriname omdat hij hier een toekomst wil uitbouwen met zijn huidige vriendin, N. R., en zoon.

Volgens het rijksregister blijkt dat de betrokkene wettelijk samenwoont met zijn vriendin sinds 31.10.2019. Zij is in het bezit van een geldige verblijfstitel. Het is niet zo dat iemand die in België wettelijk samenwoont met iemand die recht op verblijf heeft in België, automatisch ook verblijfsrecht krijgt. Betrokkene heeft geen pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van

betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Het feit dat de betrokkene een zoon en vriend had in België heeft hem bovendien niet aangezet tot een gedragswijziging.

Zo heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.

Wat betreft zijn broer, kunnen we niet met zekerheid bevestigen dat het om S.C.R. teruggevonden met nationaliteit Suriname (*) gaat. Deze persoon blijkt echter in België niet langer over een verblijfsrecht te beschikken.

Wat betreft zijn "zogenaamde" zoon C. G. (*), van Nederlands nationaliteit. Hij is in het bezit van een geldige verblijfstitel. In zijn rijksregister is enkel de naam van de moeder terug te vinden, zoon van G. M.M. (*). Er wordt worden echter geen gegevens over betrokkene vermeld. C. G. draagt ook de naam van zijn moeder, m.a.w. betrokkene heeft nooit initiatief genomen om zijn "zoon" te erkennen. Verder krijgt betrokkene ook geen bezoek in de gevangenis van hem. Zijn kind is reeds meerderjarig. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van uw administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw meerderjarige kinderen. Zo verklaarde hij op 21.08.2019 zelfs het adres van zijn zoon niet te kennen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen.

Er zijn in het dossier geen elementen voorhanden waaruit de band met zijn zoon kan blijken. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor hoe hij invulling geeft aan het gezins- en of familieleven, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. In casu zijn er weinig elementen die aantonen dat de betrokkene een zorgdragende volwassene is. Aangezien hij werd veroordeeld getuigt dit allerminst van verantwoordelijkheid, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Immers indien de betrokkene nog contact wil blijven houden met hem zijn er verschillende mogelijkheden via moderne communicatiemiddelen.

Verder werden door betrokkene geen ziekten aangehaald, die zijn reis zouden belemmeren, bijgevolg is artikel 3 van het

EVRM ook niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 07.07.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem bij het verlaten van de gevangenis van Antwerpen op 18.09.2019 werd betekend. Op 02.01.2020 werd betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een herbevestiging van het bevel van 18.09.2019 betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-deelname, en aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor betrokkene op 24.11.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften

met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'.¹ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoering-deelname, en aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor betrokkene op 24.11.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdoovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'.¹ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 07.07.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem bij het verlaten van de gevangenis van Antwerpen op 18.09.2019 werd betekend. Op 02.01.2020 werd betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een herbevestiging van het bevel van 18.09.2019 betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene vulde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht in op 28.01.2022. Er werden door betrokkene geen ziekten aangehaald, die zijn reis zouden belemmeren, noch uitte hij enige vrees voor

zijn land van herkomst in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is artikel 3 van het EVRM niet van toepassing.

*Vasthouding
[...]"*

2. Gegrondheid

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er een belangenafweging moet worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in zijn gezinsleven en de openbare orde en de strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds. Hij stelt dat geen eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd gemaakt en dat dit leidt tot een onevenredige inmenging in zijn gezins- en familielevens. De loutere verwijzing naar zijn strafrechtelijke veroordelingen zijn niet afdoende om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Verzoeker geeft schetst het theoretische kader inzake de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist als volgt:

"Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan :

- *Of er een gezinsleven bestaat*

EN

- *Of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:*

- a. Ze voorzien is bij wet;*
- b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM;*
- c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.*

De discussie spitst zich in onderhavige zaak hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak in een democratische samenleving wordt op haar beurt getoetst aan drie criteria:

- 1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)*
- 2. Is de maatregel/het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken*
- 3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')*

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünür t/ Nederland).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

Volgende criteria dienen in overweging genomen:

- 1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;*
- 2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;*
- 3. De tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;*
- 4. De gezinstoestand van de betrokkene;*
- 5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*

6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

C.1.2. Toetsing aan artikel 8 EVRM

Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging

Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen.

Immers dateert de enige veroordeling in hoofde van verzoeker van eind 2014.

Sedertdien onthield verzoeker zich van het plegen van strafbare feiten, stichtte hij een gezin en legde hij zich toe op legitieme tewerkstelling.

Verzoeker ontkende de feiten waarvoor hij in de zomer van 2018 gedurende 3 dagen voor in voorarrest werd genomen en hij werd voor deze feiten ook nooit veroordeeld door een correctionele rechtbank.

Het vermoeden van onschuld indachtig is er dus enkel sprake van een strafrechtelijke veroordeling in 2014 die gevolgd werd door een meer dan gunstige re-integratie.

Dat er op heden (nog steeds) sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie derhalve niet zomaar stellen - hetgeen zij echter wel lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Bovendien verwijst verzoeker erop dat hij enorm te lijden heeft onder de lastens hem genomen bestreden beslissing, en dat hij thans zeer goed beseft wat de mogelijke impact van zijn handelen op zijn leven kan hebben.

Dat een bevel het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een terugleiding naar de grens een geschikt instrument kan genoemd worden om de door de administratie weerhouden maatschappelijke noodzaak - quod non - te realiseren, laat verzoeker over aan de wijsheid van Uw Raad.

Echter betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hiernavolgend uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verzoeker meent meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, en dit niet in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio-affectieve verankering in het Rijk.

Ook de reden van het destijds verstrekken aan verzoeker van een verblijfsrecht is meer dan van belang, namelijk het beschermen van zijn rechten vervat sub art. 3 EVRM.

Toetsing aan de Boultif-criteria

De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hi j het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker is weggevlucht uit Suriname omwille van de penibele economische situatie aldaar. Hij verblijft reeds 4 jaar op het grondgebied.

Verzoeker bouwde een toekomst op in België en verwijst daarbij in het bijzonder naar zijn relatie met mevrouw N..

Verzoeker heeft immers uiteraard (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met dit land.

Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

Met dit element van duurzaam verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers gezinsleven, maar ook klemmt met de materiële motiveringsplicht (zie infra) en vooral met verzoekers privé-leven sub artikel 8 EVRM.

De gezinstoestand van de betrokkene (partner)

Verzoeker heeft thans reeds jarenlang een duurzame relatie met mevrouw N. Zij vroegen reeds een wettelijke samenwoning aan teneinde hun relatie te officialiseren en de Familierechtbank en het Hof van Beroep te Antwerpen bekrachtigde dat zij geen schijnrelatie hebben (stuk 3 en 4).

Verzoeker woonde tot voor zijn vrijheidsberoving feitelijk samen met voormelde partner.

Verzoeker heeft een zoon in België, m.n. C. G. (° 01/02/2003).

Cheraldo gaat hier naar school, heeft hier de familie van zijn moeder en zijn volledige leven speelt zich dan ook af op het Belgische grondgebied.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHMR, ontstaat de band tussen een kind en zijn ouder uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19februari 1996, Gul/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn in casu niet voor handen. Verweerder toont deze op geen enkele wijze aan.

Er is dan ook sprake van een gezins- en familieleven in België.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn kind wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel een evenredige inmenging kan genoemd worden.

De terugwijzing kan niet legitiem en proportioneel genoemd worden.

Bovendien hebben zowel verzoekers kind als zijn partner het centrum van hun socio-economische en psyche-emotionele belangen kennelijk volledig in België.

Dat het centrum van verzoekers zoon en zijn partner volledig in België ligt, kan niet betwist

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn zoon, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers zoon en zijn partner kan onmogelijk van deze laatste verwacht worden dat zij verzoeker achtereinreizen om zich in Suriname te vestigen.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand van partner en kind niet in het minst rekening gehouden.

Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kind zou een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden.

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers kind kan onmogelijk van deze laatste verwacht worden dat zij verzoeker achternaeist om zich in Suriname te vestigen.

De bestreden beslissing verwijst niet naar verzoekers gezinstoestand en hiermee werd niet in het minst rekening gehouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

Het belang en het welzijn van de kinderen

Dat verzoekers minderjarige kind er belang bij heeft op te groeien met zijn vader - ook al is de situatie op heden verre van ideaal - kan niet betwist worden.

Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn kind steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld.

Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige kind zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. ”

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. ”

Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden:

“1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn. ”

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een der gelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene (n). ”

Ook het belang en welzijn van verzoekers kind dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker verblijft nu 4 jaren onafgebroken op het grondgebied.

Verzoeker keerde gedurende die periode nooit meer naar zijn herkomstland.

Bovendien ontvluchtte verzoekers ouders, broers en zussen eveneens Suriname, zodat verzoekers socio-culturele en familiale banden met Suriname beperkt zijn.

Daar staat tegenover dat verzoekers socio-culturele en familiale banden met België aanzienlijk zijn geworden.

Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich derhalve absoluut niet meer in Suriname, maar zoals reeds aangehaald in België.

Besluit: Schending art. 8 EVRM. alsmede van art. 74/13 Vw.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M.

In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie zijn zoon en partner vervat.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.

Zo is het voor verzoeker en zoon, alsmede verzoekers partner ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.

De partner van verzoeker heeft het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de partner en zoon van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten (om elders zijn recht op een gezinsleven uit te oefenen).

De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers zoon en partner om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Een terugwijzing naar land van herkomst van verzoeker houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van art. 74/13 Vw.”

2.2. De Raad wijst erop dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel zodat hem alleen al in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Volgens deze bepaling moet evenwel rekening worden gehouden met de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker zich beroept op artikel 8 van het EVRM moet hij in eerste instantie aantonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoeker beroept zich op zijn relatie met zijn vermeende zoon, C.G. Hierover werd in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

Wat betreft zijn “zogenaamde” zoon C. G. (), van Nederlands nationaliteit. Hij is in het bezit van een geldige verblijfstitel. In zijn rijksregister is enkel de naam van de moeder terug te vinden, zoon van G. M. M.(*). Er wordt worden echter geen gegevens over betrokkene vermeld. C. G. draagt ook de naam van zijn moeder, m.a.w. betrokkene heeft nooit initiatief genomen om zijn “zoon” te erkennen. Verder krijgt betrokkene ook geen bezoek in de gevangenis van hem. Zijn kind is reeds meerderjarig. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59). Uit de stukken van uw administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw meerderjarige kinderen. Zo verklaarde hij op 21.08.2019 zelfs het adres van zijn zoon niet te kennen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw meerderjarige kinderen wordt dan ook niet aangenomen. Er zijn in het dossier geen elementen voorhanden waaruit de band met zijn zoon kan blijken. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor hoe hij invulling geeft aan het gezins- en of familieleven, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. In casu zijn er weinig elementen die aantonen dat de betrokkene een zorgdragende*

volwassene is. Aangezien hij werd veroordeeld getuigt dit allerminst van verantwoordelijkheid, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Immers indien de betrokkene nog contact wil blijven houden met hem zijn er verschillende mogelijkheden via moderne communicatiemiddelen.”

Uit deze motivering blijkt in eerste instantie dat het vermeende kind van verzoeker meerderjarig is. Ter zitting betoogt verzoekers raadsman dan wel dat er sprake is van een materiële misslag in de verzoekschriften die werden ingediend, en dat de geboortedatum van de zoon 2013 is, en niet 2003, maar hij toont niet met concrete argumenten aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het rijksregister blijkt dat de zoon geboren is in 2013 niet correct zou zijn. Verzoeker verklaarde immers eerder reeds, op 21 augustus 2019, dat zijn zoon geboren is in 2003. Hij toont dus niet aan dat zijn vermeende zoon in België minderjarig is. Dit brengt meteen met zich dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, en evenmin op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor zover dat bepaalt dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Verder moet worden vastgesteld dat, daargelaten de vaststelling dat de jongen de achternaam draagt van zijn moeder en verzoeker nooit enig initiatief heeft genomen om hem te erkennen, in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, en dat dit niet het geval is. Verzoeker laat deze beoordeling volstrekt ongemoeid, en hij toont dus niet aan dat hij met zijn zoon C.G. een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft.

Verder wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker wettelijk samenwonend is met mevrouw N., die in het bezit is van een geldige verblijfstitel. Hierover werd het volgende gesteld:

“Volgens het rijksregister blijkt dat de betrokkene wettelijk samenwoont met zijn vriendin sinds 31.10.2019. Zij is in het bezit van een geldige verblijfstitel. Het is niet zo dat iemand die in België wettelijk samenwoont met iemand die recht op verblijf heeft in België, automatisch ook verblijfsrecht krijgt. Betrokkene heeft geen pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. [...] Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31

januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). Waar verzoeker overigens verwijst naar de Bouliff-criteria moet worden benadrukt dat het *in casu* niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, doch om een eerste toelating, zodat deze criteria thans niet aan de orde zijn.

Verzoeker laat het motief dat iemand die in België wettelijk samenwoont met een verblijfsgerechtigde niet automatisch verblijfsrecht krijgt, dat hij geen pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren terwijl hij en zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, en dat, vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, verzoeker gebruik moet maken van de voor hem openstaande verblijfsmogelijkheden, volstrekt ongemoeid. Ten opzichte van het motief dat het koppel de relatie altijd kan verderzetten in verzoekers land van herkomst, beweert hij, maar toont hij niet aan dat van haar niet zou kunnen worden verwacht dat zij verzoeker zou achterna reizen omdat het centrum van haar socio-economische en psycho-emotionele belangen volledig in België zouden liggen. Met deze blote bewering toont verzoeker niet aan dat er sprake zou zijn van de onoverkomelijke hinderpalen waarvan sprake in de vorige alinea.

Waar verzoeker tot slot ook in zeer algemene bewoordingen stelt dat zijn recht op een privéleven in België geschonden wordt, moet erop worden gewezen dat het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). In alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker zich niet beperkt tot de vage bewering dat zijn socio-culturele banden in België aanzienlijk zijn geworden en dat hij hier het centrum van zijn belangen heeft, maar één en ander staft met een begin van bewijs. Hij blijft op dat vlak in gebreke, hetgeen bijzonder problematisch is nu, zoals reeds gesteld, de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat ook een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van een beschermenswaardig privéleven, laat staan van de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, hetgeen is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zouden meebrengen bij een terugkeer naar het herkomstland. Ook in die optiek toont verzoeker dus niet aan dat hij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet deugdelijk zou zijn, en al evenmin dat er op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om verzoeker in het land te laten verblijven. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Bovendien werd hiervoor al gesteld dat verzoekers zoon, op wiens aanwezigheid hij zich beroept, meerderjarig is. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS